

Sygn. akt VII W 107/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 czerwca 2015 roku

Sąd Rejonowy w Piotrkowie Tryb. w VII Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR Joanna Cisak-Nieckarz

Protokolant: sekr. sąd. Dawid Lesiakowski

przy udziale oskarżyciela publicznego: xxx

po rozpoznaniu w dniu 25.05.2015 roku, 11.06.2015 roku i 25.06.2015 roku

sprawy **J. N. (2)**, s. Z. i K. z domu G., ur. (...) w C.

obwinionego o to że,

w dniu 24.11.2014 r. o godz. 16:15 w miejscowości T., pow. (...) (...), woj. (...) na drodze (...) kierując pojazdem marki H. o nr rej. (...) przekroczył dozwoloną prędkość na obszarze zabudowanym (50 km/h) o 39 km/h poruszając się z prędkością 89 km/h

tj. o wykroczenie z art. 97 kw w zw. z art. 20 ust. 1 Prawo o ruchu drogowym (tekst jednolity Dz. U. z 2012 r., poz. 1137 z późn. zm.)

1. obwinionego **J. N. (2)** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu wyczerpującego dyspozycję art. 92a kw i za to na podstawie art. 92a kw wymierza obwinionemu karę grzywny w kwocie 200,00 (dwieście) złotych,
2. zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100,00 (sto) złotych tytułem zryczałtowanych wydatków oraz kwotę 30,00 (trzydzieści) złotych tytułem opłaty.

Sygn. akt VII W 107/15

UZASADNIENIE

W dniu 24 listopada 2014 r. o godzinie 16:15 pojazd marki H. o nr rej. (...) poruszał się po drodze publicznej, jadąc drogą (...) w T., z prędkością 89 km/h, w miejscu obowiązywania prędkości 50 km/h. Kierowcą pojazdu był J. N. (2).

/dowód: notatka urzędowa – k. 1-1v,

zeznania świadka R. K. – k. 10v, 26v-27v,

zeznania świadka J. S.- k. 27v-28/

Pomiaru prędkości pojazdu J. N. (2) dokonano laserowym przyrządem do pomiaru prędkości pojazdów w ruchu drogowym o znaku fabrycznym (...)(...)numer fabryczny (...). Urządzenie to jest wyposażone w celownik optyczny z regulowanym filtrem polaryzacyjnym, wspomagający dokładność dokonywanego pomiaru z dużej odległości. Celownik ten umożliwia wybór dowolnego celu na drodze niezależnie od liczby pojazdów oraz pasów ruchu. Pomiar prędkości trwa zaledwie 0,3 sekundy. Urządzenie pomiarowe spełniało na datę użycia wymagania określone rozporządzeniem Ministra Gospodarki z dnia 09.11.2007r. w sprawie wymagań metrologicznych, którym powinny

odpowiadać przyrządy do pomiaru prędkości pojazdów w ruchu drogowym, oraz szczegółowego zakresu badań i sprawdzeń wykonywanych podczas prawnej kontroli metrologicznej tych przyrządów pomiarowych.

/dowód: świadectwo legalizacji ponownej – k. 9,

instrukcja obsługi – k. 34-54/

J. N. (2) ma 47 lat, wyższe wykształcenie w zakresie zarządzania produkcją, prowadzi działalność gospodarczą jako doradca gospodarczy, z tego tytułu osiąga dochód miesięczny w wysokości około 10.000,00 złotych, jest żonaty, ma troje dzieci na utrzymaniu, nie ma majątku, nie był karany.

/dane wskazane przez obwinionego – k. 26/

Obwiniony nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Jak wyjaśnił, jechał z prędkością dozwoloną, prawym pasem jezdni. Stwierdził, że to nie był pomiar prędkości samochodu, którym się poruszał. Zauważył funkcjonariusza Policji wykonującego ruch latarką, ale nie był pewny, czy to był ruch zatrzymania skierowany w jego stronę, czy pojazdów wyprzedzających go lewym pasem. Zatrzymał się, ponieważ myślał, iż jest to kontrola trzeźwości i dokumentów. Czynności zatrzymania dokonywał tylko jeden policjant. Drogę od miejsca pomiaru do miejsca, w którym stał policjant, obwiniony pokonał w 2,5 sekundy. Dodał, że to wręcz niemożliwe, żeby policjant wykonując czynność pomiaru dwiema rękami, w tym czasie dokonał jeszcze czynności skutecznego zatrzymania.

/wyjaśnienia obwinionego – k. 26v, 28/

Sąd Rejonowy w P. T. dokonał następującej oceny zgromadzonego materiału i zważył, co następuje:

Ustalenia faktyczne w sprawie przedmiotowej Sąd poczynił w oparciu o zeznania świadków R. K., J. S. – funkcjonariuszy Policji, którzy odnieśli się w toku przesłuchania w tej sprawie do czynności służbowych – tutaj faktu pomiaru prędkości pojazdu, urządzenia wykorzystywanego do pomiaru oraz zasad jego działania, jak również zatrzymania obwinionego, w tym miejsca zatrzymania i obowiązującej na odcinku pomiaru prędkości. Jak podali świadkowie, a ich relacje są zbieżne, acz nie identyczne, pomiar wykonywano w miejscu obowiązywania prędkości administracyjnej na poziomie 50 km/h. Kierowca kwestionował pomiar podnosił, że to nie jest pomiar prędkości z jaką się poruszał, analogiczna linie obrony obwiniony przyjął w procesie. Z zeznań świadka R. K. wynika nadto, że kierujący miał nadto wątpliwości, czy odcinek na jakim wykonano pomiaru, to istotnie teren zabudowany. Sąd przyznał zeznaniom wskazanych świadków walor wiarygodnych, zeznania wzajemnie korespondują (jak już wyżej zaznaczono), nadto zeznania świadka R. K. są nadto konsekwentne. Świadkowie zeznają co do czynności służbowych, brak powodów aby te relacje kwestionować. Czynności opisywane przez świadków zostały ujęte „na gorąco” w formie no ataki służbowej (k. 1), przekaz jest zbieżny z zapiskami. Co do zasad funkcjonowania urządzenia pomiarowego, zeznania świadków korespondują z dowodem z dokumentu w postaci instrukcji obsługi. Dowody te łącznie stanowią logiczną całość.

Fakt przekroczenia prędkości przez kierującego pojazdem marki H. o nr rej. (...) został zarejestrowany przez przyrząd pomiarowy, posiadający w dniu 24 listopada 2014 r. aktualne świadectwo legalizacji. Jak wynika z instrukcji obsługi urządzenia (...) zamontowany w nim celownik optyczny umożliwia wybór dowolnego celu na drodze niezależnie od liczby pojazdów oraz pasów ruchu. Pomiar prędkości trwa zaledwie 0,3 sekundy, o czym wspominają świadkowie. W związku z tym, nawet gdyby przyjąć za obwinionym, że do czasu jego zatrzymania przez policjanta minęły 2,5 sekundy, to policjant miał możliwość wykonania pomiaru i zatrzymania obwinionego. Prawidłowość pomiaru zapewnia celownik optyczny z regulowanym filtrem polaryzacyjnym. Specyfika pracy tego urządzenia polega na tym, że wyświetla on wynik pomiaru, czyli prędkość i odległość celu jedynie w przypadku prawidłowej obsługi. Urządzenie to nie rejestruje pomiaru prędkości

w sytuacji „zsunęcia się” punktu celowniczego z celu. Ponadto, jeśli jakikolwiek obiekt przesłoni wiązkę promieniowania podczas trwania pomiaru, wówczas zostanie zgłoszony komunikat o błędzie. W przedmiotowej sprawie takowy błąd nie wystąpił, gdyż urządzenie wyświetliło pomiar prędkości.

Należy podkreślić, że urządzenie (...) jest na wyposażeniu nie tylko polskiej Policji drogowej, ale również na wyposażeniu policji w ponad 70 krajach, w tym na terenie całej Unii Europejskiej. Ze względu na specyfikę laserowego pomiaru prędkości pojazdów w ruchu (wiązka o szerokości zaledwie 2,07 mrad), mierniki (...) są skuteczne w ściganiu wykroczeń drogowych na każdym rodzaju drogi, niezależnie od liczby pojazdów oraz rodzaju zabudowy. W konsekwencji, niemożliwym jest, aby policjant zarejestrował prędkość innego pojazdu niż ten, na który skierował celownik optyczny, czyli na gruncie niniejszej sprawy – pojazdu innego niż pojazd obwinionego.

Opisane wyżej dowody są wiarygodne, spójne, łącznie stanowią logiczną całość. Na ich podstawie Sąd poczynił ustalenia faktyczne. Tym samym Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom obwinionego, pozostającym w sprzeczności ze zgromadzonym materiałem dowodowym, traktując je jako przyjętą linię obrony.

Obwinionemu postawiono zarzut popełnienia wykroczenia z art. 97 kw. w zw. z art. 20 ust. 1 Prawo o ruchu drogowym. Przepis art. 97 kw jest przepisem dopełniającym, w którym ustawodawca zagroził karą za wykroczenia przeciwko **innym** przepisom o bezpieczeństwie i porządku ruchu. Wyraz „inne” należy rozumieć w ten sposób, że mają to być przepisy inne niż określone w art. 84-96b kw. Zgromadzone w sprawie dowody wskazują, że czyn obwinionego wypełnił dyspozycję art. 92a kw. W dyspozycji tego przepisu ustawodawca użył określenia „nie stosuje się do ograniczenia prędkości”, co oznacza niepodporządkowanie się ograniczeniu prędkości obowiązującemu w ruchu drogowym nakazanemu znakiem drogowym lub wynikającym z przepisów ustawy, nieprzestrzeganie go, czy też niestosowanie się do niego. Materiał dowodowy wskazuje, iż obwiniony poruszał się z prędkością 89 km/h, w miejscu obowiązywania ograniczenia prędkości do 50 km/h, taki też czyn został mu przypisany.

W realiach tej sprawy nie występują okoliczności wyłączające winę obwinionego, czy bezprawność czynu.

Wymierzając karę grzywny w wysokości 200,00 złotych, Sąd baczyl, aby była ona możliwa do wykonania przez obwinionego, a jednocześnie dotkliwa na tyle, aby zrealizowała cele represyjne i wychowawcze, wysokość wymierzonej grzywny jest adekwatna do stopnia przekroczenia dopuszczalnej w danym miejscu prędkości, adekwatna do możliwości finansowych obwinionego.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd orzekł jak w punkcie 1 sentencji wyroku.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 627 kpk w związku z art. 119 kpow i zasądził od obwinionego koszty postępowania:

a/ wydatki w wysokości 100 zł - § 1 punkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania (Dz. U. Nr 118, poz. 1269),

b/ opłata w wysokości 30 zł – art. 3 ust 1 ustawy z dnia 23.06.1973r. (t.j. Dz.U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 z późn. zm.).

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd orzekł jak w punkcie 2 sentencji wyroku.

SSR Joanna Cisak-Nieckarz